Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (valituslupajaosto)

7 päivänä huhtikuuta 2022*

Muutoksenhaku – EU-tavaramerkki – Valituslupamenettely – Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 170 b artikla – Hakemus, jossa osoitetaan unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta merkityksellinen kysymys – Valituslupa

Asiassa C-801/21 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 17.12.2021,

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehinään D. Hanf, V. Ruzek, D. Gaja ja E. Markakis,

valittajana,

ja jossa muuna osapuolena on

Indo European Foods Ltd, kotipaikka Harrow (Yhdistynyt kuningaskunta),

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (valituslupajaosto),

toimien kokoonpanossa: varapresidentti L. Bay Larsen sekä tuomarit I. Jarukaitis ja D. Gratsias (esittelevä tuomari),

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin ehdotuksen ja kuultuaan julkisasiamies M. Szpunaria,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO) vaatii valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 6.10.2021 antaman tuomion Indo European Foods v. EUIPO – Chakari (Abresham Super Basmati Selaa Grade One World's Best Rice) (T-342/20, EU:T:2021:651; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin yhtäältä

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

kumosi EUIPO:n neljännen valituslautakunnan 2.4.2020 tekemän päätöksen (asia R 1079/2019-4) (jäljempänä riidanalainen päätös) osapuolten Indo European Foods Ltd ja Hamid Ahmad Chakari välisessä väitemenettelyssä ja toisaalta hylkäsi Indo European Foodsin kanteen muilta osin.

Valituslupahakemus

2 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 a artiklan ensimmäisen kohdan mukaan unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisusta, joka koskee EUIPO:n riippumattoman valituslautakunnan päätöstä, tehdyn valituksen tutkiminen edellyttää, että unionin tuomioistuin myöntää ensin valitusluvan.

3 Perussäännön 58 a artiklan kolmannen kohdan mukaan muutoksenhaku otetaan käsiteltäväksi kokonaisuudessaan tai osittain työjärjestyksessä vahvistettujen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti, jos siihen liittyy unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta merkityksellinen kysymys.

4 Työjärjestyksen 170 a artiklan 1 kohdan mukaan valittajan on perussäännön 58 a artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetuissa asioissa liitettävä valituskirjelmäänsä valituslupahakemus, jossa valittajan on selostettava valituksen kohteena oleva unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeä kysymys ja johon on sisällytettävä kaikki unionin tuomioistuimen tarvitsemat tiedot valituslupahakemuksen ratkaisemiseksi.

5 Työjärjestyksen 170 b artiklan 1 ja 3 kohdan mukaan unionin tuomioistuin ratkaisee valituslupahakemuksen viipymättä perustellulla määräyksellä.

Valittajan lausumat

6 EUIPO esittää valituslupahakemuksensa tueksi, että sen valituksen ainoaan valitusperusteeseen liittyy unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden ja kehityksen kannalta tärkeitä kysymyksiä.

7 Tältä osin EUIPO muistuttaa ensinnäkin ainoan valitusperusteensa ja sen neljän osan sisällöstä.

8 Ensinnäkin EUIPO toteaa, että se katsoo ainoassa valitusperusteessaan, että kun unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 28 kohdassa, että sen käsiteltäväksi saatettu asia ei ollut menettänyt kohdettaan ja että ensimmäisessä oikeusasteessa kantajana olevalla Indo European Foodsilla oli edelleen oikeussuojan tarve, se rikkoi kaikkiin kanteisiin sovellettavaa välttämätöntä ja perustavanlaatuista edellytystä, joka liittyy oikeudenkäynnin kohteen olemassaolon ja oikeussuojan tarpeen jatkumiseen tuomioistuimen ratkaisun julistamiseen asti uhalla, että lausunnon antaminen asiassa raukeaa, mitä koskeva edellytys on tunnustettu vakiintuneessa oikeuskäytännössä ja lausuttu julki muun muassa 7.6.2007 annetun tuomion Wunenburger v. komissio (C-362/05 P, EU:C:2007:322) 42 kohdassa sekä toistettu julkisasiamies Pitruzzellan asiassa Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych v. komissio (C-560/18 P, EU:C:2019:1052) esittämän ratkaisuehdotuksen 63–68 kohdassa.

9 Toiseksi EUIPO toteaa, että se vetoaa ainoan valitusperusteen ensimmäisessä osassa siihen, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen päätellessään valituksenalaisen tuomion 19–21 ja 23 kohdassa, että kanteen kohde oli edelleen olemassa pelkästään siitä syystä, että Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan eroamisesta Euroopan

unionista ja Euroopan atomienergiayhteisöstä tehdyn sopimuksen (EUVL 2020, L 29, s. 7; jäljempänä erosopimus), joka hyväksyttiin 17.10.2019 ja tuli voimaan 1.2.2020, 126 ja 127 artiklassa määrätyn siirtymäkauden päättyminen ei voinut vaikuttaa aikaisemmin tehdyn riidanalaisen päätöksen laillisuuteen.

10 Tältä osin EUIPO katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi valituksenalaisen tuomion 19 kohdassa virheellisesti oikeussuojan tarvetta koskevaa vaatimusta ja otti sen huomioon vääristyneellä tavalla, koska se kieltäytyi tutkimasta, olivatko riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen ilmenneet seikat omiaan poistamaan kanteen kohteen, ja koska se tukeutui tältä osin yksinomaan siihen, etteivät nämä seikat voineet kyseenalaistaa mainitun päätöksen laillisuutta. Tällaisen tulkinnan tehdessään unionin yleinen tuomioistuin on yhtäältä sekoittanut kaikkien kanteiden tutkimiseen sovellettavat menettelylliset ennakkovaatimukset, jotka koskevat sekä kanteen kohteen että sen nostajan oikeussuojan tarpeen säilymistä, ja riidanalaisen päätöksen laillisuuden myöhemmän tutkimisen. Toisaalta se on vienyt oikeussuojan tarpeelta sen varsinaisen ja kanteen asiakysymystä koskevasta keskustelusta erillisen merkityksen, joka on hyvän lainkäyttömenettelyn varmistaminen siten, että vältetään se, että tuomioistuinten ratkaistavaksi saatettaisiin puhtaasti hypoteettisia kysymyksiä.

11 Kolmanneksi EUIPO toteaa, että ainoan valitusperusteen toisessa osassa se moittii unionin yleistä tuomioistuinta muun muassa 28.5.2013 annetun tuomion Abdulrahim v. neuvosto ja komissio (C-239/12 P, EU:C:2013:331, 65 kohta) perusteella siitä, ettei tämä arvioinut konkreettisesti Indo European Foodsin oikeussuojan tarpeen jatkumista. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei ole tutkinut, voisiko siinä nostettu kanne tuottaa kanteen nostaneelle asianosaiselle etua, jos riidanalainen päätös kumotaan.

12 EUIPO:n mukaan on nimittäin niin, että kun unionin yleinen tuomioistuin keskittyy valituksenalaisen tuomion 17–20 kohdassa siihen, että riidanalaisen päätöksen tekemisen ajankohtana voitiin vedota Yhdistyneessä kuningaskunnassa suojattuun aikaisempaan oikeuteen Indo European Foodsin väitteen tueksi, unionin yleinen tuomioistuin jättää vastaamatta kysymykseen siitä, voiko haetun tavaramerkin rekisteröinti, jonka alueellinen suoja ei kyseisen jäsenvaltion unionista eroamisen ja siirtymäkauden päättymisen vuoksi milloinkaan ulotu Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, vahingoittaa Indo European Foodsin oikeudellisia etuja sellaisina kuin niitä suojataan Euroopan unionin tavaramerkistä 14.6.2017 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2017/1001 (EUVL 2017, L 154, s. 1).

13 Neljänneksi EUIPO katsoo ainoan valitusperusteen kolmannessa osassa, että tämän valitusperusteen ensimmäisessä ja toisessa osassa tarkoitettujen kahden oikeudellisen virheen vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon asian erityisiä olosuhteita, joiden perusteella sen olisi pitänyt todeta, ettei Indo European Foods ollut täyttänyt velvollisuuttaan osoittaa oikeussuojan tarpeensa jatkuminen siirtymäkauden päättymisen jälkeen. EUIPO:n mukaan mikään ei viitannut siihen, että tämä oikeussuojan tarve olisi edelleen olemassa.

14 Yhtäältä nimittäin EUIPO vetoaa asetuksella 2017/1001 käyttöön otetun järjestelmän ajallisen soveltamisen osalta siihen, että koska aikaisempi tavaramerkki on lakannut olemasta väitemenettelyn aikana ja koska siihen ei voida enää vedota tämän asetuksen nojalla, tämän tavaramerkin ja EU-tavaramerkin rekisteröintihakemuksen välille ei voi enää syntyä ristiriitaa. Unionin yleisen tuomioistuimen olisi näin ollen pitänyt arvioida käsiteltävässä asiassa ”erityistä etua”, jonka Indo European Foods voisi saada riidanalaisen päätöksen kumoamisesta, kun otetaan

huomioon, että haettu EU-tavaramerkki rekisteröitäisiin vasta siirtymäkauden päättymisen jälkeen eli ajankohtana, jolloin vastakkaiset tavaramerkit eivät voi samanaikaisesti täyttää keskeistä tehtäväänsä.

15 Toisaalta EUIPO väittää mainitun järjestelmän alueellisesta soveltamisesta, että kun otetaan huomioon asetuksen 2017/1001 1 artiklan 2 kohdassa ilmaistu immateriaalioikeuksien alueellisuutta koskeva perusperiaate, haetun EU-tavaramerkin, jota ei suojata Yhdistyneessä kuningaskunnassa, ja aikaisemman tavaramerkin, jonka suoja jää voimaan yksinomaan Yhdistyneen kuningaskunnan alueella, välillä ei voi olla ristiriitaa sen rekisteröinnin jälkeen.

16 Viidenneksi EUIPO toteaa, että se moittii ainoan valitusperusteen neljännessä osassa unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on valituksenalaisen tuomion 27 kohdassa asettanut EUIPO:lle velvollisuuden olla ottamatta huomioon SEU 50 artiklan 3 kohdasta sekä erosopimuksen 126 ja 127 artiklasta johtuvia vaikutuksia. Siten EUIPO:n olisi tämän velvollisuuden noudattamiseksi tutkittava tai jopa hylättävä kyseinen EU-tavaramerkkiä koskeva hakemus vastoin asetuksen 2017/1001 1 artiklan 2 kohtaa ja 8 artiklan 4 kohtaa, joissa alueellisuutta koskeva perustavanlaatuinen periaate ilmaistaan.

17 Toiseksi EUIPO katsoo, että sen ainoaan valitusperusteeseen liittyy unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden ja kehityksen kannalta tärkeä kysymys, koska se koskee sääntöjä, joilla on perustavanlaatuinen asema unionin oikeusjärjestyksessä, eli yhtäältä oikeussuojan tarpeen jatkumista koskevaa horisontaalista vaatimusta, jolla on ”perustavanlaatuinen merkitys” (julkisasiamies Sharpstonin ratkaisuehdotus asiassa Gul Ahmed Textile Mills v. neuvosto, C-100/17 P, EU:C:2018:214, 42 kohta), ja toisaalta alueperiaatetta, EU-tavaramerkin yhtenäisen luonteen periaatetta ja väitemenettelyjen erityisluonnetta tavaramerkin olennaisen tehtävän kannalta tarkasteltuina, sillä nämä ovat suorastaan immateriaalioikeuksien ja EU-tavaramerkin järjestelmän peruspilareita nimenomaan siirtymäkauden päättymiseen liittyvässä yleisessä asiayhteydessä. Se esittää tältä osin neljä perustelua.

18 Ensinnäkin EUIPO korostaa oikeussuojan tarpeen säilymistä koskevan vaatimuksen horisontaalista luonnetta. Kun unionin yleinen tuomioistuin päätteli siitä, että Yhdistyneen kuningaskunnan eroamista koskevassa sopimuksessa määrätyn siirtymäkauden päättymisen vaikutukset olivat alkaneet riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen, että kanteella oli edelleen kohde ja että tämä seikka ei siis voinut vaikuttaa kyseisen päätöksen laillisuuteen, se poikkesi unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä, joka koskee oikeussuojan tarpeen säilymistä koskevan vaatimuksen itsenäistä luonnetta ja tarvetta arvioida tätä vaatimusta konkreettisesti.

19 Toiseksi EUIPO väittää, että kun otetaan huomioon muun muassa se, että valituksenalainen tuomio julkaistaan ja käännetään kaikille unionin kielille ja että siitä on laadittu tiivistelmä, joka on toistettu unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön hakemistossa, unionin yleisen tuomioistuimen tekemä virheellinen tulkinta oikeussuojan tarpeen säilymistä koskevan vaatimuksen ulottuvuudesta muodostaa tulevien oikeudenkäyntiasioiden kannalta ennakkotapauksen ilman varmuutta siitä, sovelletaanko mainittua ennakkotapausta siitä riippumatta, mistä asiassa on kyse, vai ainoastaan EU-tavaramerkkiä koskevissa oikeudenkäynneissä.

20 EUIPO katsoo, että unionin yleisessä tuomioistuimessa nostetun kanteen lykkäävä vaikutus vahvistaa tarvetta arvioida konkreettisesti kysymystä siitä, säilyttääkö kanne kohteensa, toisin sanoen sitä, voisiko riidan lopputulos tuottaa asianosaisille erityistä etua. On nimittäin vaikea ymmärtää, miksi vaatimuksen, jonka mukaan aikaisemman oikeuden on oltava voimassa EUIPO:n päätöksen tekemisen ajankohtana, taustalla oleva logiikka menettäisi merkityksensä unionin yleisessä tuomioistuimessa nostetun kanteen kohteen säilymistä koskevan kysymyksen ratkaisemisessa pelkästään sillä perusteella, että EUIPO on tehnyt väliaikaisen päätöksen.

21 Kolmanneksi EUIPO korostaa, että kysymys aikaisemman oikeuden lakkaamisesta oikeudenkäynnin aikana on johtanut unionin yleisen tuomioistuimen ristiriitaisiin ratkaisuihin oikeussuojan tarpeen säilymistä koskevan vaatimuksen soveltamisessa. Se viittaa tältä osin 15.3.2012 annettuun tuomioon Cadila Healthcare v. SMHV – Novartis (ZYDUS) (T-288/08, ei julkaistu, EU:T:2012:124, 22 kohta) ja 8.10.2014 annettuun tuomioon Fuchs v. SMHV – Les Complices (Tähti ympyrässä) (T-342/12, EU:T:2014:858, 26–29 kohta) sekä 26.11.2012 annettuun määräykseen MIP Metro v. SMHV – Real Seguros (real,- BIO) (T-549/11, ei julkaistu, EU:T:2012:622, 23 kohta) ja 4.7.2013 annettuun määräykseen Just Music Fernsehbetriebs v. SMHV – France Télécom (Jukebox) (T-589/10, ei julkaistu, EU:T:2013:356, 36 kohta). Se toteaa myös, että unionin tuomioistuimella on ollut tilaisuus käsitellä tätä kysymystä vain lyhyesti erityisessä asiayhteydessä eli 8.5.2013 annetun määräyksen Cadila Healthcare v. SMHV (C-268/12 P, ei julkaistu, EU:C:2013:296) yhteydessä, joten siitä ei voida johtaa yleistä periaatetta, jonka mukaan unionin tuomioistuimet eivät voisi ottaa oikeussuojan tarpeen jatkumisen arvioinnissa huomioon tosiseikkoja, joiden vaikutukset ovat tuomioistuimessa riitautetun päätöksen jälkeiseltä ajalta.

22 EUIPO:n mukaan on niin, että koska menettämis- tai mitättömyysvaatimuksen esittäminen on tavanomainen puolustautumiskeino immateriaalioikeuksia koskevissa riita-asioissa, unionin tuomioistuimen ohjausta tarvitaan sen kysymyksen selventämiseksi, mitä vaikutuksia aikaisemman oikeuden lakkaamisella oikeudenkäynnin aikana on, koska tällä kysymyksellä on ratkaiseva merkitys unionin tavaramerkkijärjestelmän käyttäjille. Unionin tuomioistuinten antama tulkinta on omiaan vaikuttamaan merkittävästi tapaan, jolla kansalliset tuomioistuimet soveltavat oikeussuojan tarpeen säilymistä koskevaa vaatimusta koko unionissa, erityisesti siltä osin kuin on kyse aikaisemman oikeuden lakkaamisesta tehtävistä johtopäätöksistä vireillä olevassa oikeudenkäynnissä.

23 Neljänneksi EUIPO katsoo, että nyt käsiteltävässä muutoksenhaussa tulee esiin myös valituksenalaisen tuomion 27 kohtaan liittyvä merkittävä menettelyllinen kysymys, joka ei rajoitu immateriaalioikeuksien alaan, eli kysymys siitä, millaisia johtopäätöksiä on tehtävä säännöstä, jonka mukaan kumotun toimen toteuttajan on tukeuduttava korvaavan toimen toteuttamisessa siihen ajankohtaan, jona se oli toteuttanut kumotun toimen. Esiin tulee nimittäin kysymys siitä, voidaanko tätä sääntöä laajentaa niin pitkälle, että EUIPO:ta vaaditaan asian palauttamisen yhteydessä olemaan ottamatta huomioon SEU 50 artiklan 3 kohdan ja erosopimuksen 126 ja 127 artiklan vaikutuksia ja siten tutkimaan kyseessä oleva suhteellinen hylkäysperuste suhteessa alueeseen, jolla haettu tavaramerkki ei missään tapauksessa saa mitään suojaa, mikä olisi ristiriidassa asetuksen 2017/1001 8 artiklan systematiikan ja tarkoituksen kanssa.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

24 Aluksi on todettava, että valittajan tehtävänä on osoittaa, että sen valituksessa esittämät kysymykset ovat tärkeitä unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta (määräys 10.12.2021, EUIPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 Lisäksi – kuten Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 a artiklan kolmannesta kohdasta, luettuna yhdessä työjärjestyksen 170 a artiklan 1 kohdan ja 170 b artiklan 4 kohdan kanssa, ilmenee – valituslupahakemuksessa on mainittava kaikki tarpeelliset seikat, joiden perusteella unionin tuomioistuin voi ratkaista sen ja, jos valituslupa myönnetään osittain, täsmentää ne valitusperusteet tai valituksen osat, joihin vastauskirjelmän on kohdistuttava. Koska kyseisen perussäännön 58 a artiklassa tarkoitetun valituslupamenettelyn tarkoituksena on rajoittaa unionin tuomioistuimen valvonta sellaisiin kysymyksiin, jotka ovat unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta merkityksellisiä, unionin tuomioistuimen on muutoksenhaun yhteydessä tutkittava ainoastaan ne valitusperusteet, jotka koskevat tällaisia kysymyksiä ja joihin valittaja vetoaa (määräys 10.12.2021, EUIPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

26 Valituslupahakemuksessa on näin ollen joka tapauksessa selostettava selkeästi ja täsmällisesti valitusperusteet, ja siinä on mainittava samoin selkeästi ja täsmällisesti kuhunkin valitusperusteeseen liittyvä oikeuskysymys ja täsmennettävä, onko kysymys tärkeä unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta, ja selostettava erikseen syyt, joiden vuoksi kyseinen kysymys on tärkeä esitetyn perusteen kannalta. Valitusperusteista on todettava erityisesti, että valituslupahakemuksessa on täsmennettävä unionin oikeuden säännös tai oikeuskäytäntö, jota valituksenalaisessa tuomiossa ei ole noudatettu, ja esitettävä lyhyesti, millä tavoin unionin yleisen tuomioistuimen väitetään tehneen oikeudellisen virheen, ja osoitettava, millä tavoin tämä virhe on vaikuttanut valituksenalaisen tuomion tai määräyksen lopputulokseen. Kun oikeudellinen virhe, johon vedotaan, johtuu oikeuskäytännön noudattamatta jättämisestä, valituslupahakemuksessa on selostettava lyhyesti mutta selvästi ja täsmällisesti ensinnäkin väitetty ristiriita yksilöimällä sekä valituksenalaisen tuomion tai määräyksen riitautetut kohdat että ne unionin tuomioistuimen tai unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun kohdat, joita ei ole otettu huomioon, ja toiseksi ne konkreettiset syyt, joiden vuoksi kyseinen ristiriita tuo esiin unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeän kysymyksen (määräys 10.12.2021, EUIPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

27 Nyt käsiteltävässä asiassa EUIPO:n mainitsemasta valituksenalaisen tuomion 19 kohdasta ilmenee, että unionin yleisen tuomioistuimen mukaan sellaisen näkemyksen omaksuminen, että oikeudenkäynti menettää kohteensa, kun oikeudenkäynnin aikana ilmenee tapahtuma, jonka seurauksena aikaisempi tavaramerkki voisi menettää asemansa rekisteröimättömänä tavaramerkkinä tai muuna liike-elämässä käytettynä merkkinä, jonka vaikutusalue on laajempi kuin paikallinen, erityisesti sen jälkeen, kun asianomainen jäsenvaltio on mahdollisesti eronnut unionista, merkitsisi sellaisten riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen ilmenneiden perusteiden huomioon ottamista, joilla ei ole vaikutusta päätöksen oikeellisuuteen, koska tällaisen päätöksen laillisuutta on arvioitava lähtökohtaisesti kyseisen päätöksen tekemisen ajankohdan perusteella.

28 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 27 kohdassa, johon EUIPO myös viittaa, että valituslautakunnan päätöksen kumoamisen johdosta Indo European Foodsin valituslautakunnassa tekemä valitus tuli uudelleen vireille siten, että valituslautakunnan tehtävänä oli ratkaista sama valitus uudelleen ja valituksen tekemisen ajankohtana vallinneen tilanteen mukaisesti. Lisäksi unionin yleisen tuomioistuimen mukaan on niin, että EUIPO:n mainitsemassa oikeuskäytännössä vahvistetaan, että missään tapauksessa ei voida edellyttää, että tavaramerkin, johon väite perustuu, voimassaolo jatkuu vielä valituslautakunnan päätöksen tekemisen jälkeen.

29 Näin ollen tilanteessa, jossa Yhdistynyt kuningaskunta oli eronnut unionista ja siirtymäkausi oli päättynyt oikeudenkäynnin aikana, unionin yleinen tuomioistuin katsoi – kuten EUIPO muistuttaa – valituksenalaisen tuomion 28 kohdassa, että sen käsiteltäväksi saatettu asia ei ollut menettänyt kohdettaan ja että Indo European Foodsilla oli edelleen oikeussuojan tarve.

30 On kuitenkin todettava ensinnäkin, että EUIPO kuvailee täsmällisesti ja selvästi ainoan valitusperusteensa täsmentämällä, että unionin yleinen tuomioistuin on ensinnäkin sekoittanut toisiinsa oikeussuojan tarvetta koskevan menettelyllisen vaatimuksen ja riidanalaisen päätöksen asiasisällön laillisuuden valvonnan, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole arvioinut konkreettisesti sitä, oliko Indo European Foodsilla edelleen oikeussuojan tarve, kun otetaan huomioon etu, jonka se voisi saada riidanalaisen päätöksen kumoamisesta, ja että unionin yleinen tuomioistuin on kieltäytynyt katsomasta, ettei Indo European Foods ollut täyttänyt velvollisuuttaan osoittaa sillä olevan edelleen oikeussuojan tarve, vaikka mikään ei osoittanut oikeussuojan tarpeen jatkuvan vielä siirtymäkauden jälkeen, ja vielä, että unionin yleinen tuomioistuin on pääasiallisesti katsonut, ettei EUIPO:n tullut ottaa huomioon SEU 50 artiklan 3 kohdasta ja erosopimuksen 126 ja 127 artiklasta johtuvia vaikutuksia, jolloin unionin yleinen tuomioistuin on sivuuttanut asetuksen 2017/1001 asiaa koskevat säännökset ja erityisesti immateriaalioikeuksien alueperiaatteen.

31 EUIPO on erityisesti selostanut täsmällisesti valituksenalaisen tuomion perustelujen kohdat, jotka sen mukaan ovat ristiriidassa oikeussuojan tarpeen jatkumista koskevan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön kanssa, joka on ilmaistu muun muassa 7.6.2007 annetun tuomion Wunenburger v. komissio (C-362/05 P, EU:C:2007:322) 42 kohdassa ja 28.5.2013 annetun tuomion Abdulrahim v. neuvosto ja komissio (C-239/12 P, EU:C:2013:331) 65 kohdassa, sekä myös asetuksen 2017/1001 niiden säännösten kanssa, jotka koskevat tavaramerkkien rekisteröintiä, niihin vetoamisen edellytyksiä ja alueperiaatteen soveltamista, ja SEU 50 artiklan 3 kohdan ja erosopimuksen 126 ja 127 artiklan kanssa, joten EUIPO on yksilöinyt sekä valituksenalaisen tuomion perustelujen riitautetut kohdat että ne päätökset, säännökset ja määräykset, joita se katsoo rikotun.

32 Toiseksi valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä katsoi valituksenalaisen tuomion 28 kohdassa, että oikeudenkäynti ei ollut menettänyt kohdettaan ja että Indo European Foodsilla oli edelleen oikeussuojan tarve. Näin ollen valituslupahakemuksesta ilmenee selvästi, että unionin yleisen tuomioistuimen tekemä virheelliseksi väitetty menettelyvaatimusten tulkinta on vaikuttanut valituksenalaisen tuomion tuomiolauselmaan. EUIPO:n mainitseman, tämän määräyksen 8 kohdassa viitatun oikeuskäytännön mukaan oikeudenkäynnin kohteen on oikeussuojan tarpeen tavoin oltava olemassa tuomioistuimen ratkaisun julistamiseen saakka uhalla, että lausunnon antaminen asiassa raukeaa (tuomio 7.6.2007, Wunenburger v. komissio, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

33 Kolmanneksi valittajan on valituslupahakemuksen esittäjällä olevan todistustaakan mukaisesti osoitettava, että valitukseen liittyy niistä oikeuskysymyksistä riippumatta, joihin se vetoaa valituksessaan, yksi tai useampi unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeä kysymys, jolloin tämä peruste ulottuu valituksenalaista tuomiota ja näin ollen valitusta laajemmalle (määräys 10.12.2021, EUIPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 27 kohta).

34 Tämän osoittaminen edellyttää itsessään sitä, että sekä tällaisten kysymysten olemassaolo että niiden tärkeys on osoitettava konkreettisilla yksittäistapaukseen liittyvillä seikoilla eikä pelkästään yleisluonteisilla perusteluilla (määräys 10.12.2021, EUIPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 28 kohta).

35 Nyt käsiteltävässä asiassa EUIPO yksilöi sen ainoaan valitusperusteeseen liittyvän kysymyksen, joka koskee lähinnä sen ajankohdan ja niiden olosuhteiden määrittämistä, jotka on otettava huomioon arvioitaessa, ovatko oikeusriidan kohde ja oikeussuojan tarve edelleen olemassa, kun yhtäältä unionin yleisessä tuomioistuimessa vireille pantu oikeusriita koskee päätöstä, joka on tehty väitemenettelyssä yksinomaan Yhdistyneessä kuningaskunnassa suojattuun aikaisempaan oikeuteen perustuvan väitteen perusteella, ja toisaalta siirtymäkausi on päättynyt asian ollessa vireillä unionin yleisessä tuomioistuimessa. EUIPO:n mukaan tämä kysymys koskee yleisemminkin sitä, millä tavoin oikeudenkäynnin kohteena olevan aikaisemman oikeuden lakkaaminen oikeudenkäynnin aikana vaikuttaa oikeudenkäynnin kohteen ja Indo European Foodsin oikeussuojan tarpeen olemassaoloon.

36 Toisaalta EUIPO esittää ne konkreettiset syyt, joiden vuoksi tällainen kysymys on tärkeä unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden ja kehityksen kannalta.

37 EUIPO täsmentää erityisesti, että mainittu kysymys koskee perustavanlaatuisena menettelyllisenä vaatimuksena pidettävää oikeussuojan tarvetta ja immateriaalioikeuden perustavanlaatuisia periaatteita, joita ovat alueperiaate, EU-tavaramerkin yhtenäisen luonteen periaate ja tavaramerkin keskeisen tehtävän peruskäsite siirtymäkauden päättymisen yhteydessä.

38 Se korostaa tältä osin ensinnäkin oikeussuojan tarpeen säilymistä koskevan vaatimuksen horisontaalista luonnetta ja tämän vaatimuksen erilaista tulkintaa unionin yleisessä tuomioistuimessa mutta myös unionin yleisen tuomioistuimen ja unionin tuomioistuimen välillä.

39 Tämän jälkeen se täsmentää, että unionin tuomioistuimen on tarpeen selventää asiaa sekä unionin tavaramerkkijärjestelmän käyttäjien että kansallisten tuomioistuinten kannalta erityisesti sen vuoksi, että esitetty kysymys koskee paitsi erosopimuksen vaikutusta vireillä oleviin oikeudenkäynteihin myös kaikkia niitä immateriaalioikeuden alalla usein esiintyviä tilanteita, joissa aikaisempi oikeus lakkaa oikeudenkäynnin aikana muun muassa tavaramerkin menettämisen tai sen voimassaolon päättymisen vuoksi. Erityisesti ongelmakokonaisuudesta, joka liittyy oikeussuojan tarpeeseen aikaisemman oikeuden lakatessa oikeudenkäynnin aikana, EUIPO selostaa unionin yleisen tuomioistuimen asiaa koskevaa ristiriitaista oikeuskäytäntöä. Lisäksi se toteaa, että unionin tuomioistuin on käsitellyt tätä ongelmakokonaisuutta vain erityisessä asiayhteydessä eli siinä, jonka johdosta annettiin 8.5.2013 määräys Cadila Healthcare v. SMHV (C-268/12 P, ei julkaistu, EU:C:2013:296).

40 Lopuksi se toteaa, että sen määrittäminen, millaisia johtopäätöksiä on erityisesti erosopimuksen ja siirtymäkauden päättymisen yhteydessä tehtävä säännöstä, jonka mukaan kumotun toimen toteuttajan on korvaavan toimen toteuttamiseksi viitattava kyseisen toimen päivämäärään, on luonteeltaan tärkeä menettelyllinen kysymys, joka ei rajoitu immateriaalioikeuden alaan.

41 Näin ollen valituslupahakemuksesta ilmenee, että tässä valituksessa esitetty kysymys ulottuu valituksenalaista tuomiota ja näin ollen valitusta laajemmalle.

42 EUIPO:n esittämät seikat huomioon ottaen on todettava, että sen valituslupahakemuksessa osoitetaan oikeudellisesti riittävällä tavalla se, että valitukseen liittyy unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden ja kehityksen kannalta merkityksellinen kysymys.

43 Kun otetaan huomioon kaikki edellä esitetty, valituslupahakemus on hyväksyttävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

44 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 170 b artiklan 4 kohdassa määrätään, että jos valituslupa myönnetään Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 a artiklan kolmannessa kohdassa mainituin perustein kokonaan tai osittain, asian käsittelyä jatketaan kyseisen työjärjestyksen 171–190 a artiklan mukaisesti.

45 Työjärjestyksen 137 artiklassa, jota kyseisen työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla sovelletaan muutoksenhakumenettelyyn, määrätään, että ratkaisu oikeudenkäyntikuluista annetaan tuomiossa tai määräyksessä, jolla asia lopullisesti ratkaistaan.

46 Koska valituslupahakemus on hyväksytty, oikeudenkäyntikuluista on päätettävä myöhemmin.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (valituslupajaosto) on määrännyt seuraavaa:

1) Valituslupa myönnetään.

2) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Allekirjoitukset